

*Всичко може да се случи,
стига да вярваш истински!*

*Приключенията на
Минерва
Минт*

Съкровището на морските разбойници

Текст Елиза Пуричели Гуера

Илюстрации Габо Леон Бернщайн

Превод Нели Раданова

Редактор Албена Раленкова

© Издателство „Фют“, 2015

ISBN 978-954-625-979-0

Тази книга е предмет на авторско и търговско право на издателя.

Използването на текста и оформлението без съгласието на издателя е забранено.

Продаването, препродаването, заемането, наемането и пускането в обращение по друг начин, освен по начин, определен от издателя и закона, е забранено.

All names, characters and related indicia contained in this book, copyright of Atlantycy Dreamfarm s.r.l., are exclusively licensed to Atlantycy S.p.A. in their original version. Their translated and/or adapted versions are property of Atlantycy S.p.A. All rights reserved.

Il tesoro dei Predoni del Mare

© 2014 Atlantycy Dreamfarm s.r.l., Italia

Editorial project by Atlantycy Dreamfarm s.r.l., Italy

Text by Elisa Puricelli Guerra

Illustrations by Gabo León Bernstein

Original edition published by Edizioni Piemme S.p.A.

International Rights © Atlantycy S.p.A.,

via Leopardi 8 – 20123 Milano, Italia

foreignrights@atlantycy.it – www.atlantycy.com

No part of this book may be stored, reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or by any information storage and retrieval system, without written permission from the copyright holder. For information address Atlantycy S.p.A.

Елиза Пуричели Гуера

СЪКРОВИЩЕТО НА МОРСКИТЕ РАЗБОЙНИЦИ

Илюстрации

Габо Леон Бернщайн

Издателство „Фюм“

Какво се случи дотук...

Минерва Минт е на девет години и живее във вилата „Гуштер“, на върха на Адмирааската скала в Корнуол, заедно с четиринайсет снежни кукумявки, шест лисици, един язовец на име Хуго и госпожа Флопс, която я намерила в пътна чанта на гара „Виктория“ в Лондон, когато Минерва била само на няколко месеца.

В чантата имало един том на „Универсалната енциклопедия“ с гатанка на първата страница, едно писмо, адресирано до някой си Септимус Ходж, и нотариалния акт за собственост на вилата в Корнуол. През всичките тези години Минерва не успява да разреши загадката на своя произход, но

Какво се случи дотук...

сега има двама верни приятели, които могат да ѝ помогнат – Рави и Томазина. Тримата основават тайния клуб Бандата на кукумявките и имат скривалище – кула „Кукумявка“.

Тримата откриват, че пиратът Меривал и една магьосница, прекрасната Атея, са далечни предци на Минерва. И двамата били членове на банда злодеи, наречена Морските разбойници, и преди триста години нападали корабите в порето край Корнуол. Прекрасната Атея била предадена от гаватаря, жестокия Блек Барт, но преди да умре, Атея откраднала и скрила на тайно място приказното съкровище, което разбойниците били натрупали. После намерила тайно място, където скрила няколкомесечната си дъщеричка, чийто баща бил пиратът Меривал. Атея оставила две неща на бебето – един могъщ талисман, който да я закрия, и указание как да намери съкровището на разбойниците.

Хората, които осиновили момиченцето, умрели, когато то било на десет години, но не ѝ оставили нищо освен талисмана – фаяйтата, с която се викат кукумявките.

Какво се случи дотук...

Минерва и приятелите ѝ намират флейтата в кухнята на вила „Гушер“, в кутийка с издълбана на капак кула, същата като кулата, където е скривалището им. Указанието за намиране на съкровището обаче е изгубено. Ще успее ли въпреки това Бандата на кукумявките да го открие?

1

„Розата на ветровете“

Когато слънцето, подобно на яйчен жълтък, се появи иззад Адмиралската скала, село Пемброуз все още спеше. Нежните златни лъчи докоснаха повърхността на морето и се плъзнаха към залива, промушиха се внимателно между малките спящи къщички и пробудиха мързеливите рози в градините. После запълзяха по високите скали, стоплиха гнездата на кормораните и на враните и продължиха към дивия пуцинак. Единствените живи същества в него бяха овцете, които проблейваха възпитано, за да поздравят новия ден.

Когато слънцето се издигна още по-високо, вила „Гушер“ започна да проскъртва. Беше

Глава 1

построена от парчета гърбо, изхвърлени от морето, и щом температурата се вдигнеше, парчетата се надуваха и шумно се наместваха. Обитателите на Пемброуз смятаха, че това са стенанията на загубилите живота си в морето хора, и си казваха, че никога няма да стъпят в тази ужасна къща.

Минерва Минт обаче не чу злобещите шумове на вилата, когато се измъкна от жълтата палатка, в която спеше заедно с язовеца. Показа се на прозореца, разпери ръце и вдиша с пълни гърди свежия въздух, който идваше от морето.

Протегна се с удоволствие. Най-много обичаше тази част от деня, когато всичко още предстоеше и въздухът трептеше, изпълнен с обещания. Но изведнъж застина.

- Ммм... - измърмори полугласно тя и внимателно огледа всичко наоколо със зелените си очи. - Хм.... - имаше чувството, че нещо липсва.

Вила „Гушعر“ се издигаше на върха на Адмиралската скала и оттам се виждаха заливът

„Розата на ветровете“

на Пемброуз и безкрайната шир на океана. Минерва се огледа във всички посоки, също като капитан на командния мостик, но в гледката май нямаше нищо странно. Всичко изглеждаше спокойно, по синьото небе нямаше нито едно облаче, и все пак...

- А, ето какво било! - възкликна момичето и подсвирна, за да извика Аугустус, снежната кукумявка, която заедно с другите тринайсет беше направила гнездото си на един от комините.

Никой не се появи.

- Интересно - измърмори Минерва.

Никога досега кукумявката не беше пропускала да ѝ пожелае добро утро. Минерва подсвирна още веднъж и се заслуша, но не чу нито пърхане на криле, нито познатия вик на кукумявките.

- Много странно...

Минерва бързо се спусна по стълбището, като се спъваше в твърде широката си нощница, и излезе в градината. Застана в средата на ливадата и се загледа в покрива.

- Не, няма и следа от кукумявки - отбеляза тя и тръсна червените си къдрици.

Минерва живееше от девет години във вила „Гушер“ и подобно нещо не се беше случвало досега!

Момичето реши да опита за последен път. Поднесе към устните си малката флейта, която носеше окачена на врата си, и започна да свири, като местеше бързо пръсти по дупчиците. Мелодията изпълни въздуха, събуди катерички и полски мишки, но крилатите ѝ приятелки не се появиха. Показа се обаче госпожа

„Розата на ветровете“

Флопс, която надникна през прозореца на стаята си. Косата ѝ бе накичена с ролки и фиби, така че приличаше на огромен таралеж.

- Какво става? - попита губернантката, като нагласяше очилата си, за да види Минерва.

- Голяма загадка, госпожо Флопс! Всички кукмявкы са изчезнали! - почеса обсипания си с лунички нос момичето. - Странно нещо!

Снежнобелите ѝ приятелки я бяха изоставили и Минерва не можеше да си обясни защо.

Тя бързо се преоблече, метна се на колелото и с такъв устрем завъртя педалите към Пемброуз, че за малко не се блъсна във витрината на пощенската служба, когато стигна там. Отпред стояха Раби и Томазина с мрачни и тъжни лица.

Минерва ги беше извикала с огледалцето, което държеше винаги на перваза на най-високия прозорец на вила „Гушер“, за да изпраща съобщения на приятелите си по морзовата азбука. Не беше споменала за изчезването на кукмявките, тогава каква би могла да е причината за тъжните изражения на лицата им?

Глава 1

Минерва настисна спирачките и спря на сантиметър от елегантните обувчици на Томазина, които бяха в тон с красивата ѝ бледорозова рокля.

- Не ми казвайте, че пак сте се карали! - въздъхна загрижено тя, защото двамата ѝ приятели често се караха.

- А, не, изведнъж се сетихме, че след няколко дни започва училище - каза Раби намръщено. - Това е причината...

- Да, край на ваканцията, край на загадките, край на приключенията - продължи с трагичен тон Томазина и поклати глава. - Само безкрайна досада...

- Е, ако мога да ви утеша, имам една загадка за вас - засмя се Минерва.

Думите ѝ имаха магически ефект върху Томазина.

- Наистина? - русите ѝ букли заскачаха от радост.

Реакцията на Раби обаче беше по-предпазлива. Той се надяваше да прекара последните дни от ваканцията на спокойствие или поне

„Розата на ветровете“

да не се налага да рискува кожата си в някое опасно приключение. Но с тези две негови приятелки подобна възможност май почти не съществуваше.

- Да не се е случило нещо? - попита той леко притеснен. - Да не е пристигнало ново писмо от Дракона?

През последните седмици тази тайнствена личност беше изпратила на Минерва цели три съобщения. Знаеше всяка стъпка на Бандата на кукумявките и най-вече знаеше за съкровището на разбойниците.

- Шшшт! - спря го Томазина. - Не можем да говорим тука... пред всички.

Тримата се огледаха предпазливо. Намираха се точно в центъра на селото, на Булеварда на сливите, който в този час бе доста оживен. Пред вратата на доктор Гералд имаше гълга опашка от възрастни пациентки, които чакаха да дойде редът им за преглед. Пред странноприемница „Рибешки кости“ Тимъти току-що беше натоварил на каручката си една огромна торба, пълна с патешки пух, от

Глава 1

който щяха да му правят юрган. Оливър, единственият полицаи в селото, ходеше напред-назад по улицата, за да се перчи с новата си униформа.

Точно в този момент от амбулаторията на доктор Гералд излезе медицинската сестра Хорация с поднос с бисквити и чаши чай за пациентките. Тъкмо да започне да ги раздава, когато се случи нещо невероятно – в небето на Пемброуз се появи огромен шарен балон!

– Мили боже! – възкликна медицинската сестра и изпусна подноса.

Носовете на всички жители на селото, както и тези на тримата приятели, се вдигнаха нагоре.

– Гледай ти! – възкликна смаяно Раби. – Според вас... насам ли идва?

– Ами така изглежда – отвърна Минерва, като гледаше балона, който ставаше все по-голям.

– О, като си помисля, че днес се страхувах, че може да се отегча! – въздъхна радостно Томазина.

„Розата на ветровете“

– Хм, какво ще кажете да се скрием някъде? – предложи Раби, защото балонът се поклащаше заплашително над главите им.

Подобна мисъл беше дошла и в главите на съселяните им, които се втурнаха да тичат насам-натам като подплашени kokoшки. Оливър, вместо да изпълни гълга си и да се погрижи за запазването на реда, се опита да се намъкне под каручката на Тимъти, но беше толкова едър, че я преобърна. Торбата с пуха се отвори и той се разлетя из цялата улица.

Все пак балонът не причини жертви. Той продължи да се носи леко над центъра на селото и след това елегантно се приземи. Висок мъж със загоряло от слънцето лице, скрито наполовина от големи авиаторски очила, скочи на земята. Косите му бяха сиви и рошави, имаше хубави прошарени мустаци, също разрошени, в тях се заплете едно паче перо, което го погъделичка по носа.

– Апчих! – кихна мъжът.

После свали очилата, които бяха образували бяла рамка около светлосините му очи.

Глава 1

Носеше авиаторски костюм, допълнен от набиващи се на очи ботуши с шпори, които погрънкваха на всяка крачка.

- Любезни госпожи и господа - започна мъжът, - моля да ми простите това неочаквано.... бурно пристигане. - Усмихна се и около устата му се оформи симпатична мрежа от

„Розата на ветровете“

бръчици. – Името ми е мистър Хелиос, авиатор и изследовател на небесата, на вашите услуги – представи се той с поклон. – А това – мъжът посочи към балона – е „Розата на ветровете“. С нея съм обиколил целия свят... от Ню Йорк до Кайро, от Буенос Айрес до Катмангу!

Никой не обели и дума, всички бяха в шок. Оливър обаче се измъкна от скривалището

Глава 1

си. В този миг вратата на амбулаторията се отвори и доктор Гилбърт излезе, за да види какво е направила сестрата.

- Хорация, какво става тук? - попита той с изискания си глас.

Докторът беше образец за елегантност с безупречно изгладеното си сако и перфектно завързаната си вратовръзка. Беше известен с това, че никога не губи самообладание, но видът на пациентките му, покрити с пера като индианци, готови за война, го накара да онемее. Докторът погледна мистър Хелиос с облепени очи. Авиаторът издържа на погледа му и пригладя бакембардите си.

- Е, госпожи и господа, за да ми простите, ще ви предложа голямо намаление за разходка на борда на „Розата на ветровете“. Можете да преживеете невероятни неща на скромна цена!

- Ах, как ми се иска приключение с балон! - въздъхна Томазина.

Раби презлътна. „Само това ни липсваше!“, помисли си той, а на глас добави.

„Розата на ветровете“

- Имаш перо в косата, Томазина... - навяваше се така да разсее приятелката си от безумните ѝ идеи за летене.

Неочаквано обаче Оливър му се притече на помощ. Полицията измъкна блокчето с квитанциите за глоби, което не беше използвал никога преди това, защото никога в Пемброуз не нарушаваше закона. При мисълта да тръсне най-послед една хубава глоба на някого очите му заблестяха.

- Мистър...

- Хелиос - подсказа му авиаторът. - Искате ли да сте първият, който ще се понесе из въздуха?

- Мистър Хелиос - повтори Оливър със строг глас, - трябва да ви информирам, че тук улиците се използват от пешеходци, велосипеди и коне. Движението на превозни средства е забранено.

- О, но „Розата на ветровете“ не е превозно средство и не се движи по улицата - отвърна авиаторът, без ни най-малко да се притесни. - Тя лети във въздуха. Извинявам се за

Глава 1

неудобството, любезни господин полицаи, но законът не е нарушен – и се поклони отново, а после се обърна към жителите на селото: – И така, госпожи и господа, кой иска да опита първи опиянението от едно пътуване с балон?

Очите на Томазина блеснаха.

– Ще се качим ли? – попита тя Минерва.

Червенокосата ѝ приятелка имаше голямо желание да се повози. Щеше да е наистина хубаво да браздят небето в този чуден балон в ярки цветове.

Раби, ужасен при мисълта да се отдели дори и на метър от земята, побърза да ги разубеди. Дръпна настрана приятелките си и пошепна в ухото на Минерва:

– Нали щеше да ни казваш някаква тайна?

Момичето стана сериозно. Пристигането на мистър Хелиос я накара да забрави най-важния си проблем.

– Да, случи се нещо много лошо – въздъхна тя. – Кукумявките изчезнаха от вила „Гушер“.

За втори път тази сутрин приятелите ѝ останаха със зяпнала уста.